

USTAWA

z dnia 18 kwietnia 1985 r.

o rozpoznawaniu przez sądy spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.

Rozdział 1

Rozpoznawanie spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.

Art. 1. 1. Rozpoznawanie spraw z zakresu prawa pracy powierza się:

- 1) sądom pracy — stanowiącym odrębne jednostki organizacyjne sądów rejonowych oraz
- 2) sądom pracy i ubezpieczeń społecznych — stanowiącym odrębne jednostki organizacyjne sądów wojewódzkich.

2. Rozpoznawanie spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych powierza się sądom pracy i ubezpieczeń społecznych, o których mowa w ust. 1 pkt 2.

3. Postępowanie w sprawach, o których mowa w ust. 1 i 2, toczy się według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.

Art. 2. 1. Postępowanie pojednawcze w sprawach z zakresu prawa pracy o roszczenia pracowników:

- 1) zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy zatrudniających mniej niż 50 pracowników, w których nie działają zakładowe komisje pojednawcze, oraz zatrudnionych w nie uspołecznionych zakładach pracy,
- 2) zajmujących stanowiska wymienione w art. 246 Kodeksu pracy

— przeprowadzają komisje pojednawcze przy sądach pracy stanowiących odrębne jednostki organizacyjne sądów rejonowych.

2. Do komisji pojednawczych przy sądach pracy powołuje się ławników wyznaczonych do orzekania w tych sądach.

3. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, w drodze rozporządzenia, określa:

- 1) szczegółowe zasady i tryb powoływania oraz organizację komisji pojednawczych przy sądach pracy,
- 2) tryb postępowania przed komisjami pojednawczymi przy sądach pracy.

Rozdział 2

Zmiany w przepisach obowiązujących.

Art. 3. W Prawie o ustroju sądów powszechnych wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 5 dodaje się art. 5¹ w brzmieniu:

„Art. 5¹. § 1. Minister Sprawiedliwości, w drodze rozporządzenia, tworzy w sądach wojewódzkich odrębne jednostki organizacyjne dla spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych (sądy pracy i ubezpieczeń społecznych), a w sądach rejonowych — odrębne jednostki organizacyjne dla spraw z zakresu prawa pracy (sądy pracy).

§ 2. Minister Sprawiedliwości może, w drodze rozporządzenia, utworzyć w niektórych sądach wojewódzkich odrębne jednostki organizacyjne właściwe wyłącznie dla spraw z zakresu prawa pracy (sądy pracy) lub wyłącznie dla spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych (sądy ubezpieczeń społecznych).

§ 3. W tym samym trybie Minister Sprawiedliwości może przekazać jednemu sądowi wojewódzkiemu rozpoznawanie spraw z zakresu prawa pracy lub ubezpieczeń społecznych z właściwości innego sądu wojewódzkiego, a jednemu sądowi rejonowemu — rozpoznawanie spraw z zakresu prawa pracy z właściwości kilku sądów rejonowych położonych na obszarze działania tego samego województwa.

§ 4. Do orzekania w jednostkach, o których mowa w § 1—3, wyznacza się sędziów i ławników szczególnie obciążonych z problematyką spraw pracowniczych, celami ubezpieczenia i potrzebami ubezpieczonych.

§ 5. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, w drodze rozporządzenia, określa zasady i tryb wyznaczania sędziów i ławników, o których mowa w § 4.”;

2) po art. 13 dodaje się art. 13¹ w brzmieniu:

„Art. 13¹. § 1. Prezes sądu wojewódzkiego zwołuje co najmniej raz w roku konferencję sędziów rozpoznających sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w celu omówienia wniosków wypływających z okresowej analizy stanu przestrzegania prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w świetle sporów z tego zakresu.

§ 2. Do udziału w konferencji prezes zaprasza przedstawicieli zainteresowanych zakładów pracy, organów i instytucji oraz związków zawodowych.”;

3) w art. 54:

a) dotychczasowa treść otrzymuje oznaczenie § 1,

b) dodaje się § 2 w brzmieniu:

„2. Wiceprezesa sądu wojewódzkiego sprawującego kierownictwo sądu pracy i ubezpieczeń społecznych Minister Sprawiedliwości powołuje i odwołuje po zasięgnięciu opinii Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.”

Art. 4. W Kodeksie pracy wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 39 pkt 3 skreśla się;

2) w art. 87 w § 5 zdanie drugie skreśla się;

3) art. 123 skreśla się;

4) w art. 127 powołanie art. 117 i 121—123 zastępuje się powołaniem art. 117, 121 i 122;

5) dział dwunasty obejmujący art. 242—280 otrzymuje następujące brzmienie oraz oznaczenie art. 242—265:

„DZIAŁ DWUNASTY

ROZPATRYWANIE SPORÓW O ROSZCZENIA ZE STOSUNKU PRACY

Rozdział I

Przepisy ogólne.

Art. 242. § 1. Pracownik może dochodzić swych roszczeń ze stosunku pracy na drodze sądowej.

§ 2. Przed skierowaniem sprawy na drogę sądową pracownik może żądać wszczęcia postępowania pojednawczego przed komisją pojednawczą.

Art. 243. Kierownik zakładu pracy i pracownik powinni dążyć do polubownego załatwienia sporu ze stosunku pracy.

Rozdział II

Postępowanie pojednawcze.

Art. 244. § 1. W celu polubownego załatwiania sporów o roszczenia pracownika ze stosunku pracy w uspołecznionych zakładach pracy zatrudniających nie mniej niż 50 pracowników powołuje się zakładowe komisje pojednawcze.

§ 2. Zakładowe komisje pojednawcze mogą być powoływane również w uspołecznionych zakładach pracy zatrudniających mniej niż 50 pracowników.

§ 3. Komisję pojednawczą powołują:

1) w przedsiębiorstwie państwowym:

a) wspólnie zakładowa organizacja związkowa i rada pracownicza,

b) w którym nie działa zakładowa organizacja związkowa lub rada pracownicza — ta z nich, która działa,

c) w którym nie działa ani zakładowa organizacja związkowa, ani rada pracownicza — załoga.

2) w spółdzielni:

a) wspólnie zakładowa organizacja związkowa i zakładowy komitet pracowniczy,

b) w której nie działa zakładowa organizacja związkowa lub zakładowy komitet pracowniczy — to z nich, które działa,

- c) w której nie działa ani zakładowa organizacja związkowa, ani zakładowy komitet pracowniczy — rada spółdzielni.
- § 4. Komisję pojednawczą w zakładach pracy innych niż wymienione w § 3 powołują zakładowa organizacja związkowa i przedstawicielstwo pracownicze, jeden z tych podmiotów bądź załoga, stosując odpowiednio przepisy § 3.
- Art. 245. Organ, który powołuje komisję pojednawczą, ustala:
- 1) zasady i tryb powoływania komisji,
 - 2) czas trwania kadencji,
 - 3) liczbę członków komisji.
- Art. 246. Członkiem komisji pojednawczej nie może być:
- 1) kierownik zakładu pracy i jego zastępca,
 - 2) główny księgowy,
 - 3) radca prawny,
 - 4) kierownik jednostki organizacyjnej do spraw osobowych, zatrudnienia i płac.
- Art. 247. Komisja pojednawcza wybiera ze swego grona przewodniczącego komisji oraz jego zastępców i ustala regulamin postępowania pojednawczego.
- Art. 248. § 1. Komisja pojednawcza wszczyna postępowanie na wniosek pracownika zgłoszony na piśmie lub ustnie do protokołu. Na wniosku stwierdza się datę jego wpływu.
- § 2. Zgłoszenie przez pracownika wniosku do komisji pojednawczej przerywa bieg terminów, o których mowa w art. 264.
- Art. 249. Komisja pojednawcza przeprowadza postępowanie pojednawcze w zespołach składających się co najmniej z 3 członków tej komisji.
- Art. 250. Do właściwości komisji pojednawczej nie należą sprawy o roszczenia ze stosunku pracy pracowników zajmujących stanowiska wymienione w art. 246.
- Art. 251. § 1. Komisja pojednawcza powinna dążyć, aby załatwienie sprawy w drodze ugody nastąpiło w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku. Termin zakończenia postępowania przed komisją pojednawczą stwierdza się w protokole posiedzenia zespołu.
- § 2. W sprawach dotyczących rozwiązania, wygaśnięcia lub nawiązania stosunku pracy, o których mowa w art. 264, wniosek do komisji pojednawczej wnosi się przed upływem terminów określonych w tym przepisie.
- § 3. W sprawach, o których mowa w § 2, postępowanie pojednawcze kończy się z mocy prawa z upływem 14 dni od dnia złożenia wniosku przez pracownika, a w innych sprawach — z upływem 30 dni od dnia złożenia wniosku.
- Art. 252. Ugodę zawartą przed komisją pojednawczą wpisuje się do protokołu posiedzenia zespołu. Protokół podpisują strony i członkowie zespołu.
- Art. 253. Niedopuszczalne jest zawarcie ugody, która byłaby sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego.
- Art. 254. Jeżeli postępowanie przed komisją pojednawczą nie doprowadziło do zawarcia ugody, komisja na żądanie pracownika, zgłoszone w terminie 14 dni od dnia zakończenia postępowania pojednawczego, przekazuje niezwłocznie sprawę sądowi pracy. Wniosek pracownika o polubowne załatwienie sprawy przez komisję pojednawczą zastępuje pozew. Pracownik zamiast zgłoszenia tego żądania może wnieść pozew do sądu na zasadach ogólnych.
- Art. 255. § 1. W razie niewykonania ugody przez zakład pracy, podlega ona wykonaniu w trybie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, po stwierdzeniu przez sąd jej wykonalności.
- § 2. Sąd odmówi stwierdzenia wykonalności, jeżeli ze złożonych akt komisji wynika, że ugoda jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego. Nie wyklucza to możliwości dochodzenia ustalenia niezgodności ugody z prawem lub zasadami współżycia społecznego na zasadach ogólnych.
- Art. 256. Pracownik może wystąpić do sądu pracy w terminie 30 dni od dnia zawarcia ugody z żądaniem uznania jej za bezskuteczną, jeżeli uważa, że ugoda narusza jego słuszny interes. Jednakże w sprawach, o których mowa w art. 251 § 2, z żądaniem takim pracownik może wystąpić tylko przed upływem 14 dni od dnia zawarcia ugody.
- Art. 257. Sprawowanie obowiązków członka komisji pojednawczej jest funkcją społeczną. Jednakże członek komisji pojednawczej zachowuje prawo do wynagrodzenia za czas nie przepracowany w związku z udziałem w pracach komisji.
- Art. 258. § 1. Kierownik zakładu pracy jest obowiązany zapewnić komisji pojednawczej warunki lokalowe oraz środki techniczne umożliwiające właściwe jej funkcjonowanie.

§ 2. Wydatki związane z działalnością komisji pojednawczej ponosi zakład pracy. Wydatki te obejmują również równowartość utraconego wynagrodzenia za czas nie przepracowany przez pracownika w związku z udziałem w postępowaniu pojednawczym.

Art. 259. Organ, który powołał komisję pojednawczą, rozpatruje okresowe informacje o jej działalności oraz udziela pomocy członkom komisji w sprawowaniu ich funkcji.

Art. 260. Minister Pracy, Plac i Spraw Socjalnych, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, może wydawać zalecenia dotyczące powoływania, organizacji i funkcjonowania komisji pojednawczych w zakładach pracy oraz wzorcowy regulamin postępowania pojednawczego przed tymi komisjami.

Art. 261. § 1. Postępowanie pojednawcze w sporach o roszczenia ze stosunku pracy pracowników:

1) zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy zatrudniających mniej niż 50 pracowników, w których nie działają zakładowe komisje pojednawcze, oraz zatrudnionych w nie uspołecznionych zakładach pracy,

2) zajmujących stanowiska wymienione w art. 246

— przeprowadzają komisje pojednawcze przy sądach pracy stanowiących odrębne jednostki organizacyjne sądów rejonowych.

§ 2. Zasady i tryb powoływania oraz organizację komisji pojednawczych, o których mowa w § 1, a także tryb postępowania przed tymi komisjami regulują odrębne przepisy.

Rozdział III

Sądy pracy.

Art. 262. § 1. Spory o roszczenia ze stosunku pracy rozstrzygają:

1) sądy pracy — stanowiące odrębne jednostki organizacyjne sądów rejonowych oraz

2) sądy pracy i ubezpieczeń społecznych — stanowiące odrębne jednostki organizacyjne sądów wojewódzkich,

zwane sądami pracy.

§ 2. Nie podlegają właściwości sądów pracy spory dotyczące:

1) ustanawiania nowych warunków pracy i płacy,

2) stosowania norm pracy,

3) mieszkań funkcyjnych i pomieszczeń w hotelach pracowniczych.

§ 3. Zasady tworzenia sądów pracy, organizację i tryb postępowania przed tymi sądami regulują odrębne przepisy.

Art. 263. § 1. Postępowanie w sprawach o roszczenia pracownika ze stosunku pracy jest wolne od opłat sądowych.

§ 2. Wydatki związane z czynnościami podejmowanymi w toku postępowania, o którym mowa w § 1, ponosi tymczasowo Skarb Państwa.

§ 3. Sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie w instancji rozstrzyga o tych wydatkach, stosując odpowiednio przepisy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, z tym że obciążenie pracownika tymi wydatkami może nastąpić w wypadkach szczególnie uzasadnionych.

Art. 264. § 1. Odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosi się do sądu w ciągu 7 dni od dnia doręczenia pisma wypowiedzającego umowę o pracę.

§ 2. Żądanie przywrócenia do pracy lub odszkodowania wnosi się w ciągu 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia lub od dnia wygaśnięcia umowy o pracę.

§ 3. Żądanie nawiązania umowy o pracę wnosi się w ciągu 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o odmowie przyjęcia do pracy.

Art. 265. § 1. Jeżeli pracownik nie dokonał — bez swojej winy — w terminie czynności, o których mowa w art. 264, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu.

§ 2. Wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. We wniosku należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu."

Art. 5. W ustawie z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 46; poz. 210) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 52:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Od decyzji organu emerytalnego w sprawie zaopatrzenia emerytalnego przysługuje zainteresowanemu odwołanie do właściwego sądu według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego oraz w terminie przewidzianym w art. 477⁹ § 1 tego Kodeksu.”

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Odwołanie do sądu przysługuje także w wypadku niewydania przez organ emerytalny decyzji w terminie dwóch miesięcy od dnia zgłoszenia wniosku o zaopatrzenie emerytalne bądź powstania obowiązku wszczęcia postępowania z urzędu.”

2) w art. 54 w ust. 2 skreśla się dwukrotnie użyty wyraz „okręgowego”.

Art. 6. W ustawie z dnia 13 kwietnia 1960 r. o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119, z 1972 r. Nr 11, poz. 81 oraz z 1974 r. Nr 39, poz. 231 i Nr 47, poz. 280) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. 1. Od decyzji oddziału Zakładu:

1) w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia rodzinnego,

2) w sprawach świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz

3) w sprawach innych świadczeń należących do właściwości Zakładu

— przysługuje odwołanie do właściwego sądu według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego oraz w terminie przewidzianym w art. 477° § 1 tego Kodeksu, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

2. Odwołanie do sądu przysługuje również od decyzji Biura Rent Zagranicznych Zakładu w sprawach świadczeń przyznawanych przez to Biuro oraz w sprawach przeliczenia na walutę polską i wypłaty świadczeń przyznawanych przez zagraniczne instytucje, a także przeliczenia na walutę obcą i wypłaty za granicą świadczeń przyznawanych przez polskie organy rentowe.

3. Odwołanie do sądu przysługuje także w wypadku niewydania przez organ rentowy decyzji w terminie dwóch miesięcy, licząc od dnia zgłoszenia roszczenia w sprawach wymienionych w ust. 1 i 2.

4. Odwołanie do sądu nie przysługuje od decyzji oddziału Zakładu w sprawach, w których decyzja zależy od swobodnego uznania.”

2) po art. 11 dodaje się nowy art. 11¹ w brzmieniu:

„Art. 11¹. 1. Odwołanie wnosi się na piśmie do oddziału Zakładu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten oddział.

2. Oddział Zakładu przekazuje niezwłocznie sprawę do sądu za pośrednictwem rady nadzorczej oddziału.

3. Oddział Zakładu może jednak, jeżeli uzna odwołanie w całości za słuszne, zmienić lub uchylić decyzję w terminie 14 dni od wniesienia odwołania. W tym wypadku odwołaniu nie nadaje się dalszego biegu.

4. Jeżeli oddział Zakładu nie skorzystał z uprawnienia przewidzianego w ust. 3, rada nadzorcza oddziału w razie uznania odwołania w całości za słuszne zwraca uwagę na stwierdzone uchybienia i poleca oddziałowi Zakładu dokonanie ponownej oceny odwołania.

5. W razie nieuwzględnienia stanowiska rady nadzorczej, oddział Zakładu przekazuje sprawę do sądu wraz ze stanowiskiem rady nadzorczej.

6. Przepisy ust. 1—3 stosuje się odpowiednio do odwołania od decyzji Biura Rent Zagranicznych Zakładu, z tym że Biuro to przekazuje sprawy bezpośrednio do sądu.”

3) dotychczasowy art. 11¹ otrzymuje oznaczenie art. 11² oraz brzmienie:

„Art. 11². 1. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa organizację, zasady i tryb działania rad nadzorczych Zakładu i jego oddziałów, tryb postępowania przed radami nadzorczymi oddziałów, a także wynagrodzenie za udział w posiedzeniach oraz związane z tym diety i koszty podróży.

2. Nadzór nad organizacją i trybem działania rad nadzorczych Zakładu i jego oddziałów sprawuje Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych. W tym trybie Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych może wydawać wytyczne w zakresie sprawowanego nadzoru.”

Art. 7. W ustawie z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 29, poz. 139 i z 1984 r. Nr 52, poz. 270) w art. 51 wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Od decyzji wojskowego organu emerytalnego w sprawie zaopatrzenia emerytalnego przysługuje zainteresowanemu odwołanie do właściwego sądu według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego oraz w terminie przewidzianym w art. 477° § 1 tego Kodeksu.”

2) po ust. 3 dodaje się nowy ust. 4 w brzmieniu:

„4. Odwołanie do sądu przysługuje także w wypadku niewydania przez wojskowy organ emerytalny decyzji w terminie dwóch miesięcy od dnia zgłoszenia wniosku o zaopatrzenie emerytalne bądź powstania obowiązku wszczęcia postępowania z urzędu.”

3) dotychczasowy ust. 4 otrzymuje oznaczenie ust. 5.

Art. 8. W ustawie z dnia 16 grudnia 1972 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz. U. Nr 53, poz. 342) w art. 12 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Od decyzji organu wojskowego przysługuje zainteresowanemu odwołanie do właściwego sądu według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego oraz w terminie przewidzianym w art. 477° § 1 tego Kodeksu.

4. Odwołanie do sądu przysługuje także w wypadku niewydania przez organ wojskowy decyzji w terminie dwóch miesięcy od dnia zgłoszenia wniosku o świadczenia odszkodowawcze bądź powstania obowiązku wszczęcia postępowania z urzędu.”

Art. 9. W ustawie z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Milicji Obywatelskiej (Dz. U. Nr 53, poz. 345 i z 1983 r. Nr 16, poz. 79) w art. 12 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Od decyzji organu resortu spraw wewnętrznych przysługuje zainteresowanemu odwołanie do właściwego sądu według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego oraz w terminie przewidzianym w art. 477° § 1 tego Kodeksu.

4. Odwołanie do sądu przysługuje także w wypadku niewydania przez organ resortu spraw wewnętrznych decyzji w terminie dwóch miesięcy od dnia zgłoszenia wniosku o świadczenia odszkodowawcze bądź powstania obowiązku wszczęcia postępowania z urzędu.”

Art. 10. W ustawie z dnia 28 kwietnia 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 23, poz. 99) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Art. 28. 1. Od decyzji wydanej przez właściwą kolejową jednostkę organizacyjną przysługuje odwołanie do właściwego sądu według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego oraz w terminie przewidzianym w art. 477° § 1 tego Kodeksu.

2. Odwołanie do sądu przysługuje także w wypadku niewydania przez kolejową jednostkę organizacyjną decyzji w terminie dwóch miesięcy od dnia zgłoszenia roszczenia.”

Rozdział 3

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 11. 1. Traci moc ustawa z dnia 24 października 1974 r. o okręgowych sądach pracy i ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 16, poz. 31 i z 1982 r. Nr 23, poz. 163).

2. Dotychczasowe okręgowe sądy pracy i ubezpieczeń społecznych stają się z dniem wejścia w życie ni-

niejszej ustawy odrębnymi jednostkami organizacyjnymi sądów wojewódzkich, właściwych dla miast będących siedzibami okręgowych sądów pracy i ubezpieczeń społecznych.

3. Sędziowie okręgowych sądów pracy i ubezpieczeń społecznych stają się sędziami sądów wojewódzkich, o których mowa w ust. 2 a prezesi tych sądów — wiceprezesami sądów wojewódzkich.

4. Pracownicy administracyjni i obsługi okręgowych sądów pracy i ubezpieczeń społecznych stają się pracownikami sądów wojewódzkich, o których mowa w ust. 2.

Art. 12. Ławnicy okręgowych sądów pracy i ubezpieczeń społecznych stają się ławnikami sądów wojewódzkich, o których mowa w art. 11 ust. 2, i zachowują dotychczasowe uprawnienia do orzekania w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.

Art. 13. 1. Nie zakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy sprawy toczące się w komisjach rozjemczych i komisjach odwoławczych do spraw pracy przekazuje się do dalszego rozpoznania właściwym sądom rejonowym. Czynności dokonane w postępowaniu przed tymi komisjami są skuteczne, jeżeli odpowiadają przepisom dotychczasowym.

2. Nie zakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy sprawy toczące się w Komisji Odwoławczej do Spraw Emerytalnych przy Ministrze Komunikacji przekazuje się do dalszego rozpoznania właściwym sądom wojewódzkim. Przepis ust. 1 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.

3. Postępowanie wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy:

1) w radach nadzorczych oddziałów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,

2) w organach wojskowych oraz w organach resortów spraw wewnętrznych i sprawiedliwości, rozpoznających w drugiej instancji sprawy odszkodowań przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową oraz służbą w Milicji Obywatelskiej lub Służbie Więziennej

— toczy się przed tymi organami według przepisów dotychczasowych.

4. Nieprawomocne orzeczenia oraz decyzje wydane przez organy wymienione w ust. 1—3 podlegają zaskarżeniu do właściwych sądów wojewódzkich i rozpoznaniu według przepisów dotychczasowych.

5. W sprawach, w których zaskarżone orzeczenia lub decyzje wydane przez organy wymienione w ust. 1—3 zostaną uchylone przez sąd wojewódzki po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, postępowanie toczyć się będzie według przepisów obowiązujących po tym dniu.

6. Wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem organów wymienionych w ust. 1—3 następuje według przepisów dotychczasowych, z tym że do wznowienia postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy właściwy jest sąd, który według przepisów niniejszej ustawy byłby właściwy do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji, a w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych — sąd wojewódzki.

7. Od prawomocnych orzeczeń organów wymienionych w ust. 1—3 może być wniesiona rewizja nadzwyczajna według przepisów dotychczasowych.

Art. 14. 1. Postępowanie wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w okręgowych sądach pracy i ubezpieczeń społecznych toczy się przed właściwymi sądami wojewódzkimi według przepisów dotychczasowych.

2. Nieprawomocne orzeczenia wydane w sprawach przejętych przez okręgowe sądy pracy i ubezpieczeń społecznych do rozpoznania w wyniku przedstawienia tych spraw przez organy wymienione w art. 13 ust. 1, 2 i 3 pkt 1 podlegają zaskarżeniu do Sądu Najwyższego i rozpoznaniu według przepisów dotychczasowych.

3. Przepisy art. 13 ust. 5—7 stosuje się odpowiednio.

Art. 15. 1. Wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w sądach rejonowych i sądach wojewódzkich sprawy, w których pracownik jest stroną pozwaną, podlegają rozpoznaniu przez te sądy według przepisów dotychczasowych.

2. Jednakże sprawy, w których orzeczenia sądu kończące postępowanie w sprawie zostaną w całości uchylone przez sąd rewizyjny po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, będą przekazane sądom właściwym według przepisów obowiązujących po tym dniu.

3. Przepisy art. 13 ust. 5—7 stosuje się odpowiednio.

Art. 16. Ławnicy powołani do komisji pojednawczych, o których mowa w art. 2, zachowują, przez czas

pełnienia funkcji członków komisji, prawa przysługujące im w związku z udziałem w orzekaniu w jednostkach organizacyjnych wymienionych w art. 1.

Art. 17. Ilekroć w obowiązujących przepisach jest mowa o:

- 1) komisjach rozjemczych i komisjach odwoławczych do spraw pracy — rozumie się przez to sądy rejonowe.
- 2) okręgowych sądach pracy i ubezpieczeń społecznych, okręgowych sądach ubezpieczeń społecznych lub sądach ubezpieczeń społecznych — rozumie się przez to sądy wojewódzkie.
- 3) sądach pracy — rozumie się przez to odpowiednio sądy rejonowe lub sądy wojewódzkie.

Art. 18. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszej ustawie pozostają w mocy przepisy dotychczasowe, jeżeli nie są sprzeczne z przepisami niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż do dnia 30 września 1985 r.

Art. 19. Dotychczasowe zakładowe komisje rozjemcze, terenowe komisje rozjemcze oraz terenowe komisje odwoławcze do spraw pracy działają do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 20. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1985 r.

Przewodniczący Rady Państwa: **H. Jabłoński**
Sekretarz Rady Państwa: **J. Szymanek**